

den højtærede Minister, at naar han beklagede sig over, at vi ønskede Grænsen for det frie Skøn sat op, og antydede, at vi ønskede det, fordi vi vilde tilbage til den gamle Slumpeligning, er det en stor Misforstaaelse. Det er ikke vor Mening med at ville have Grænsen for det fri Skøn sat højt op, at vi ville slumpelige alle, som falde indenfor dette Skøn. Jeg tror at turde sige, at i de allerfleste Kommuner slumpeligner man slet ikke dem, hvis Indtægter falde indenfor Grænsen for det frie Skøn. I de allerfleste Kommuner have vi ogsaa overfor disse smaa Skatteydere en fast regelbunden Ligning. I den Kommune, hvor jeg har været Formand i mange Aar, have vi ikke slumpelignet en eneste Mand. Selv om han var saa langt nede som paa det allerlaveste, have vi anvendt faste Regler. Men naar vi forhøje Grænsen for det frie Skøn, faa vi et Middel til at faa vore kommunale Ligninger lagt nogenlunde saaledes, som de have været lagte i gamle Dage, og som det i en lang Aarrække har været anerkendt for retfærdigt i Kommunerne. Altsaa naar vi ville have forhøjet det frie Skøn eller Fradrags- og Tillægsprocenterne, er det ikke for at komme udenfor faste Regler og for at kunne sidde og ligne let ude i Kommunerne, men det er for at kunne lave vore egne Regler og for ikke at blive nødt til at gaa ind under en bestemt Regel for det hele Land. Det er dette at skulle ind under den faste Regel, der stadig klages over, og det viser, at netop denne Maade, som blev indført ved Skattelovene i 1903, har været uheldig. Det fremgaar af den stadige Misstemning, som gaar i Retning af at ville have forhøjet Grænsen for det fri Skøn eller Fradrags- og Tillægsprocenterne. Det er ikke for at ligne paa Slump, men fordi det viser sig, at disse Regler have været for snævre til at omfatte det hele Land med de ganske forskellige Skatteforhold, som findes.

Til det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) skal jeg sige, at det Eksempel, han anførte, beviser ikke, hvad han vilde bevise. Eksemplet var dette, at der i en Kommune kan sidde en Mand med en løs Kapital, som han lader arbejde ude, og saa kan der sidde en Mand med en meget større Kapital, som han har bundet i sin Ejendom, og denne Mand driver sin Ejendom saa daarligt — for det var jo det, der laa i Tanken —, at han til Trods for sin store Kapital og store Ejendom ikke opnaar mere end en ganske lille Rente af Kapitalen, ikke en

Gang 4 pCt. Maa jeg sige, at man skal ikke være for rask til at beskatte en saadan Kapital. For det første ved det ærede Medlem nok, at saadan som vor Skattelovgivning nu er lavet — jeg billiger den ikke, jeg finder, den er forkert —, gaar den stadig ud paa, at vi skulle tage Pengene, hvor de ere. Det er Grundlaget for Skattelovgivningen. Vi skulle tage Pengene, hvor de ere, og hvor der ingen Penge er, kunne vi ingen faa. Hvis nu en Mand sidder og driver sin Ejendom saa daarligt, at han f. Eks. af en Kapital paa 50,000 Kr., som han har staaende i Ejendommen, kun faar en Indtægt af 1,000 Kr., saa er der for Skattemyndighederne efter det Skattegrundlag og den Skatte-tanke, vi have nu, intet at gøre, for der er jo ingen Ting, man kan ikke faa noget. Det kan ikke nytte, at man der vil begynde at forhøje Indtægten, for han har i Virkeligheden ikke mere. Jeg maa tillige sige, at den Kapital, som ødelægges af sin Ejer, er det vel en Skam at beskatte. Den Kapital, der ingen Renter giver, og som bliver spist op, efterhaanden som Aarene gaa, maa forsvinde, og ud fra den Skattebetragtning, at man kun skal beskatte, hvor Skatteevnen er, hvor der virkelig er Tale om at kunne faa Skat, maa den Kapital, der behandles saaledes, at den forsvinder lidt efter lidt, ogsaa blive fri for et Kildetillæg, den kan ikke beskattes af mere, end hvad den virkelig giver.

Den højtærede Minister angreb mine Udtalelser om Bødebestemmelserne i Lovforslaget og henviste til, at de samme Bødebestemmelser fandtes i Statsskatte-loven. Det er ikke et Argument, der slaar mig. Thi fordi vi have daarlige Bestemmelser i Statsskatte-loven, finder jeg ingen Anledning til at indføre dem i den kommunale Skattelov, naar vi hidtil have været fri for dem. Det er nemlig efter min Mening en meget daarlig Bestemmelse, at en Skatteyder har Ret til Selvangivelse, men hvis han ikke selv angiver sin Indtægt, skal han straffes derfor, idet han kun kan faa Ansættelsen forandret, hvis den er mere end 25 pCt. for høj. Hvis der havde staaet, at en Skatteyder havde Pligt til Selvangivelse, kunde man selvfølgelig have indført en Straffebestemmelse for ikke at efterkomme denne Pligt, men naar det er en Skatteydere soleklare Ret at undlade Selvangivelse, er det urigtigt at indsætte en saadan Straffebestemmelse.

Med Hensyn til Bødebestemmelsen i § 27 gælder det samme. Den lyder saaledes: „Er Udpantning forgæves forsøgt for